

det ærede Medlem fra Aarhus (Sabroe), min Partifælle, har misforstaaet Situationen. Sagen er nemlig, at disse Arbejdere ingenlunde forlange at blive særlig godt stillede fremfor Arbejdere i Almindelighed. For det første forlange de kun at blive stillede ens med dem, der allerede ere, om jeg maa bruge dette Udtryk, fastknyttede til Teatret. Det er 9 Mand i Tal, og de andre 15 have akkurat det samme Arbejde, men de ere ikke stillede paa samme Vilkaar. Det er det, de ønske at blive. Men det er dernæst en Misforstaaelse, at disse Folk i den Tid, Teatret ikke spiller, have Lov til at spadserere og gøre, hvad de ville, og at de saa kunne søge Arbejde overalt. Nej, Sagen er, at der er meget Arbejde, der paahviler dem, endda saaledes, at den Fritid, der er dem beskaaren, er yderst ringe, og det Krav, de stille, er derfor ret naturligt.

Naar endelig det ærede Medlem fremsatte den Bemærkning, at Rigsdagen ikke skal give sig til at bestemme, hvilke Stykker der skal spilles, er jeg naturligvis ganske enig med ham deri. Jeg har ikke et eneste Øjeblik tænkt mig, at Rigsdagen skulde give sig til at være afgørende Faktor i Spørgsmaalet om, hvilket Repertoire det kgl. Teater valgte. Det, jeg har peget paa, er Rigsdagens Myndighed til overfor det kgl. Teater, der er Statsejendom, i saa vid Udstrækning som vel muligt at have Indseende med Teatret og øve Indflydelse derpaa.

Dinesen: Da den højtærede Minister har tiltraadt det af Udvalget stillede Ændringsforslag til § 7, skal jeg ingen Indvending gøre derimod, uagtet jeg ikke anser dette Ændringsforslag for at være af nogen væsentlig Betydning. Jeg gaar ud fra, at det kgl. Teater og hele dets Drift er, hvad dets Regnskab angaar, Genstand for en Revision, der svarer til den, alle Statsinstitutioner med deres Regnskabsførelse ere Genstand for, og mener deri at finde fornøden Tryghed. Rigsdagen vil i Regelen kun ganske overfladisk kunne beskæftige sig med disse Spørgsmaal, undtagen i de Tilfælde, hvor der foreligger Lovforslag, og da plejer man at rekvirere alle de Oplysninger om Enkelthederne ved Teatret og dets Drift, som man ved Sagens Overvejelse mener at have Brug for. Men Forslaget kan, hvis det vedtages, selvfølgelig ikke gøre nogen Fortræd, og jeg skal derfor ikke udtale mig imod det.

Jeg har nærmest bedt om Ordet, fordi jeg tror, at det er rigtigt at gøre en Be-

mærkning overfor de Udtalelser, der fra flere Sider ere faldne om Muligheden af at komme til at opføre et nyt Teater i Form af en Talescene. Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds (Johan Knudsen) udtrykte sin Glæde over den Tilslutning, han forment, at denne Tanke ved tidligere Behandlinger har fundet fra forskellige Sider. Han har maaske Ret i at opfatte de Udtalelser, der ere faldne, paa den Maade, og dertil skal jeg intet sige. Men jeg er overbevist om, at hvis Spørgsmaalet skulde komme til at foreligge aktuelt for os her, vilde Sagen i ikke ringe Grad stille sig anderledes. Det er min bestemte Opfattelse, at med den Situation, hvori vi i økonomisk Henseende befinde os, vil det have ikke saa ganske korte Udsigter, inden det er muligt at forlange, at vi skulle gaa til saa store Udgifter som dem, der vilde følge med at udvide det nuværende kgl. Teater med en ny Talescene, nemlig en Bekostning paa 2 1/2 Mill. Kr., eller det vil vel snarere blive 3 Mill. Kr. At skaffe Midlerne ved Hjælp af et nyt Lotteri anser jeg for at være en i ikke ringe Grad tvivlsom Udvej. Vi have allerede ikke saa faa Lotterier, og hvis man har Lyst til at spille, kan man meget let blive af med sin Penge ved de allerede bestaaende Lotterier. Jeg nærer nogen Tvivl om, hvorvidt det er rigtigt, og om, hvorvidt det vil finde Tilslutning at gaa videre ad den Vej. Jeg erindrer fra tidligere Tider, hvor det kgl. Teaters Skæbne i ikke ringe Grad stod paa Spil — det er nu henimod 40 Aar siden —, i hvilken Grad Spørgsmaalet, saa snart det kommer til at foreligge aktuelt, tager Form af et Agitationsspørgsmaal hele Landet over. Jeg nærer Frygt for, at det samme vil blive Tilfældet ogsaa i dette Øjeblik, og derved vil man sikkert ikke gavne den Sag, hvorom det her drejer sig, snarere vil man gøre den Skade. Jeg erindrer et Tilfælde, hvor det kgl. Teaters Skæbne i særlig Grad var paa Spil, og hvor en Rigsdagsmand, der havde en meget teaterinteresseret Kone, var i det Tilfælde, at han havde Vælgere, der vare alt andet end teaterinteresserede, og han maatte føre en bitter Kamp med sig selv i den Anledning. Det gik endog saa vidt, at han ved den afgørende Afstemning gemte sig bag Portiøren og ventede med at komme frem til Navneopraab, til han var sikker paa, at Teatrets Skæbne ved den paagældende Afstemning havde faaet et gunstigt Udfald. Saa traadte han frem og lod sig raabe op, og saa stemte